

samme beløb, uanset hvad de gør og hvor meget de tjener og hvor meget de bidrager.

Hvis ikke der er et incitament til at arbejde, hvis ikke det kan betale sig for den enkelte at gøre en ekstra indsats og yde til fællesskabet, så ender vi i gemen fattigdom. Det er noget af det, man bl.a. så i Sovjetunionen, hvor alle skulle være lige. Det samfund går vi ikke ind for, for så er der ikke råd til at hjælpe de svageste, så er der ikke råd til den indsats, som vi Konservative har bidraget med, og som Rådet for Socialt Udsatte netop gør opmærksom på, at vi har øget indsatsen for de udsatte grupper med 10 pct.

Derudover skal siges, og det er jeg sådan set stolt af: Jeg bidrager meget gerne privat til velgørenhed, og jeg opfordrer meget gerne til, at man privat bidrager til velgørenhed ud over det, det offentlige bidrager med. Jeg synes faktisk, det er smukt, når man privat også vil gøre en indsats og ikke kun vil hjælpe de svageste over skatten, men også vil gøre det af egne midler.

Kl. 11.40

Margrethe Vestager (RV):

Den situation, vi diskuterer nu, er jo ikke en villet situation, regeringen har ikke ønsket sig at være i den her situation. Situationen er skabt af, at nogle kommuner har prioriteret, at de måtte sætte skatten op for at løse de opgaver, som kommunen skulle løse.

Så betyder regeringens skattestop, at skatteyderne prompte skal have pengene tilbage igen. Det synes jeg sådan set er al ære værd. Vi synes fra radikal side heller ikke, at der skal opkræves mere i skat.

Men der er jo så truffet et valg: Der er truffet et valg i den måde, pengene sendes retur til skatteyderne på, og det er det valg, vi diskuterer her i dag. Måden, man har gjort det på, har været sådan, at man, uanset hvordan man vender og drejer det, er endt i at levere nogle skattelettelser, som vi alle sammen får del i, selv om vi ikke skal betale mere, og som har et niveau, som er morsomt.

Det er jo morsomt, den måde, som vi hører om skattelettelserne på. Det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt man ønsker, at der skal opkræves mere i skat. Det er gedigent morsomt, at man har valgt at returnere pengene på en måde, der giver mellem 1 og 20 kr. i skattelettelse, muligvis udbetalt og til rådighed i 2006.

Regeringen har truffet et valg som konsekvens af sit skattestop i den måde, den returnerer pengene på. Den kunne have truffet et andet

valg, som havde imødekommet mange af de indvendinger, som er rejst, nemlig dog så at returnere pengene til nogle, der havde et større behov end andre, når nu det drejer sig om et beløb, der er så overskueligt som 150 mio. kr., når man er kommet i en særlig situation, fordi nogle få kommuner havde truffet nogle særlige og velbegrundede beslutninger, for så vidt angår skatten i den konkrete kommune. Men det hører vi ikke noget om. Lige pludselig er vi i en situation, hvor man er meget, meget stolt af, at vi alle sammen kan få en skattelettelse på mellem 1 og 20 kr. om året.

Jeg synes, det er fantastisk, at det er det perspektiv, og jeg synes, det er fantastisk, at man vil gøre sig til af, at man har truffet et valg, der gør, at vi har denne her diskussion.

Man kunne have gjort det meget enklere. Man kunne have ladet være med at bringe os i den situation, at vi skulle ud at kompensere, fordi lokalt valgte politikere, der er repræsentative, og som har ret til at udskrive skatter, har gjort noget, de kan stå inde for og skal stilles til regnskab for, som har givet en fuldstændig marginal overskridelse af det, som er regeringens grundprincip: ikke flere arbejdspladser, ikke en bedre fordeling af skattebyrden, ikke noget, der forenkler skattesystemet, men en til punkt og prikke overholdelse af, at den krone, der opkræves, skal være den samme.

Første næstformand (Svend Auken):

Så er det hr. Morten Homann som ordfører.

Morten Homann (SF):

Nu har vi beskæftiget os en del med skattestopet i de sidste 3 år, og det er jo egentlig lidt tankevækkende, hvordan en tilsyneladende simpel konstruktion som skattestopet alligevel kan blive ved med at kaste nye overraskelser af sig, nye underfundige måder, som det skal fortolkes på.

Den seneste tid har budt på nogle eksempler på, hvordan man skal fortolke spørgsmålet om en compensation, hvis der nu alligevel sker brud på skattestopet.

Det største eksempel, vi har fået for nylig, var diskussionen om selskabsskatten, hvor man, fordi man lukkede et hul i skattelovgivningen, så skulle se sig nødsaget til at kompensere erhvervslivet.

Ikke alene kan man diskutere det hensigtsmæssige i, at når skattehuller lukkes, skal der så bagefter kompenseres, men det allermest puds-